

SIMONA AHRNSTEDT PANOKSENA SYDÄN

»*Panoksena sydän* on kuin ylellinen konvehti – sen haluaa samanaikaisesti sekä nautiskella hitaasti että hotkaista kerralla.» – LOTTENS BOKBLOGG

WSOY

Simona Ahrnstedt Panoksena sydän

Suomentanut Virpi Vainikainen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

SIMONA AHRNSTEDTIN SUOMENNETTUJA ROMAANEJA:

Vain yksi yö (2018)
Vain yksi salaisuus (2019)
Vain yksi mahdollisuus (2019)
Kaikki tai ei mitään (2020)
Vielä vähän lisää (2021)
Panoksena sydän (2022)

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
Med hjärtat som insats

© 2020, SIMONA AHRNSTEDT
Published by agreement with Salomonsson Agency

SUOMENKIELINEN LAITOS © VIRPI VAINIKAINEN JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-45460-2
PAINETTU EU:SSA

Sam Amini loi merkitsevän katseen Rolexinsa. Sitten hän katsoi yhtä merkitsevästi seinäkelloa vastaanottotiskin takana. Hän inhosi odottamista, ja kello oli jo kymmenen minuuttia yli sovitun ajan.

”Hän tulee pian”, sanoi Johannaksi esittäytynyt vastaanottovirkailija, joka oli huomannut hänen katseensa.

”Kiitos.” Sam katseli ympärilleen Lodestar Securityn vastaanottoaulassa vielä uudemman kerran. Ikkunaton tila teki anonyymien vaikutelman. Sen puolesta hän olisi voinut olla vaikka jossain tilitoimistossa, mutta Tukholman Kungsholmenilla päämajaansa pitävä Lodestar oli maan paras turvalan yritys. Sen palveluksessa oli ainoastaan entisiä sotilaita ja poliiseja. Lempeän matalalla äänellä puhuva Johanna pystyisi luultavasti ottamaan hänet hengiltä noin kymmenellä eri tavalla. Tänne tultiin silloin, kun oli ongelmia. Ja ongelmia Samilla oli.

Isoja ongelmia.

Hän katsoi kelloaan taas. Nousi seisomaan. Istuutui. Johanna soi hänelle ystävällisen mutta päättäväisen hymyn, joka kertoi, että hyppiminen olisi syytä lopettaa, hän häiritsti jo. Sam otti sivupöydältä yhden talouslehdistä. Sen etusivulla oli tuttu naama, Douglas Ankarcona. Samin kaveri ja entinen yhtiökumppani. Muistot vetivät Samin suuta hymyyn. He olivat olleet posketon parivaljakko, Douglas ja hän. Yhdessä he olivat opiskelleet, bilettäneet ja perustaneet ensimmäisen

yrittäjänsä. Hulluiksi visionääreiksi he olivat kehdanneet itseään kutsua haastatteluissa ja mediatiedotteissa. Useimpien toimittajien mielestä pelkkä hullu oli riittänyt.

”Hei, Sam. Anteeksi kun jouduit odottamaan. Irakissa tuli eteen akuutti ongelma”, sanoi Tom Lexington, joka oli astunut vastaanottoon ja ojensi nyt kättään.

Sam laski lehden. ”Ei hätää.” Jopa hän ymmärsi, että akuutti ongelma Irakissa meni hermoilevan hotellimagnaatin edelle. Hän nousi, ja he kättelivät. Sam oli puhunut Tomin kanssa puhelimesta, mutta tämä oli heidän ensimmäinen tapaamisensa. Tom Lexington oli vaikuttava mies. Tummat hiukset, hartiat kuin ladonovet. Alansa paras, oli Samin ystävä ja mentori, finanssinero David Hammar, sanonut. Se oli kuulostanut hyvältä, Sam työskenteli mieluiten parhaiden kanssa.

Tom opasti hänet neuvotteluhuoneeseen. Ikkunoissa oli tummennettu lasi, seinät olivat mattaharmaata, ja Sam arvasi, että koko toimisto oli täydellisesti suojattu. Se oli Tom Lexingtonin tapa toimia, olivat kertoneet kaikki, joilta Sam oli kysynyt. Tom varmisteli varmistelemasta päästyäänkin. Mikä kuulosti oikein hyvältä sekkin. Sam tarvitsi vakavasti otettavaa palveluntarjoajaa, sillä hän oli kaikesta päätellen vakavissa vaikeuksissa.

”No niin, Sam Amini. Kuinka voin auttaa?”

Sam oli Responsibility-hotelliketjun omistaja ja toimitusjohtaja. Hänellä oli 1 500 työntekijää, ja nyt hän oli hyökkäyksen kohteena. ”Tarvitsen jonkun arvioimaan tämänhetkisen turvallisuustilanteeni.”

Tom antoi selkänsä painua tuolin selkänojaa vasten, vei sormenpäät yhteen niin että kädet muodostivat ilmavan kolmion, ja nyökkäsi. Sam oletti Tomin jo tutustuneen taustoihin.

”Entä miksi otat yhteyttä juuri nyt?” Tom kysyi.

”Olen tottunut siihen, että jotkut ihmiset eivät vain siedä minua”, Sam aloitti. Hän oli ärsyttänyt ihmisiä siitä asti kun oli parikymppisenä astunut julkisuuden valokeilaan. Silloin hän

oli ollut antaumuksella vihailtu skandaalinkäryinen kloppi ja oppinut suhtautumaan siihen mitä hänestä kirjoitettiin. Nykyään hän ei hätkähtänyt vähästä. Mutta tämä oli toisenlaista. ”Olen saanut uhkauksia. Firmaa kohtaan. Minua kohtaan.”

”Millaisia?”

”Uhkauskirjeitä. Massiivista mölinää verkossa.”

Hotellisektori oli paljon monimutkaisempi ala kuin yleensä oletettiin. Tuotetta piti periaatteessa myydä ympäri maailman, minkä jälkeen ihmiset piti vielä saada matkustamaan paikalle. Samin hotellien asiakkaat olivat tyytyväisiä, mikä yleensä näkyi arvosteluissa. Viime viikkoina Responsibility hotellista oli kuitenkin ropissut negatiivisia arvioita. Käynnissä oli selvästi systemaattinen hyökkäys. ”Outoja sattumuksiakin”, Sam jatkoi luettelo.

Nykypäivän yritysjohtajiin kohdistui automaattisesti uhkia, siitä ei päässyt mihinkään. Sam, joka oli tullut Iranista pakolaisena ja vielä edisti näkyvästi sellaisia asioita kuin ympäristön-suojelu, tasa-arvo ja maahanmuuttajanuorten mahdollisuuksien parantaminen, sai osakseen enemmän tai vähemmän pimahtanutta uhkailua jatkuvalla syötöllä. Reteä esiintyminen ja suuri näkyvyys eivät varsinaisesti helpottaneet tilannetta, hän tiesi. Joillekin oli kestävämpiä, että hänenkaltaisellaan oli yhteiskunnallisia mielipiteitä, joita ei edes peitelty. Omassa päässään hän oli vain ”Sam”, tai ehkä ”Sam, lähiökundi Akallasta”, mutta monille muille hän oli kävelevä loukkaus. Vain ja ainoastaan ulkonäkönsä vuoksi. Sellainen söi ihmistä, ainakin joskus.

”Tämä tuntuu erilaiselta”, hän lisäsi. ”Organisoidulta kampanjalta.”

Sam oli aina luottanut vaistoihinsa, ja kun eilisen meilin mukaan ”vitun arabilta” pitäisi vetää suolet pihalle ja tänäaamuinen toivotti hänet elävältä poltettavaksi, oli tuntunut siltä, että oli aika ryhtyä toimenpiteisiin.

”Jokin aika sitten auto vaikutti kaasuttavan suoraan minua päin. Vaikka saattoi se olla kuvitteluakin.”

Tom kuunteli.

”Puhelujakin tulee paljon. Pitäisi kuulemma olla varovainen, että jos näyttäydyn kadulla, pääsen hengestäni. Pahinta on kuitenkin, että nyt ne uhkaavat jo äitiäni.”

Samin äiti oli soittanut eilen ja kertonut saaneensa tekstarin: hänen poikansa oli kuulemma hirviö, joka pitäisi panna pois päiviltä. Azitan äänestä tihkuva pelko oli lävistänyt kaikki suojaukset. Omasta puolestaan Sam oli edelleen lähinnä vihainen.

”Voimme selvittää asioita. Oletko puhunut poliisille?” Tom tiedusteli.

”Rikosilmoitus on tehty. Mitään ei ole tapahtunut.” Sam ei jaksanut kiihtyä. Hänen luottamuksensa poliisiin oli haihtunut, kun hän oli ollut yhdeksäntoista, koskaan palaamatta.

”Niinhän siinä usein käy, paha kyllä. Jos rehellisiä ollaan, niin rikkaan ihmisen on tavallistakin vaikeampi saada ennaltaehkäisevää apua. Siellä ajatellaan, että sinullakin on varaa hoitaa asia itse. Eivät ne sitä myönnä, mutta niin se on. Sinun pitäisi saada pahasti turpiisi, ennen kuin sinun ilmoituksesi nousisi pinon pohjalta yhtään ylemmäs.”

”Enkä erityisesti halua turpiini. Minulla on kaikki uhkaukset tallessa.”

”Kenen sinä itse uskot olevan niiden takana?” Tom tiedusteli.

Tietysti Sam oli pohtinut asiaa. ”Minä veikkaisin äärioikeistoa.” Se porukka oli aina hänen kimpussaan, vihasi häntä kaikesta, olemassaolosta alkaen. Aktivoitui aina välillä alentamaan hänen hotelliensa pisteytyksiä eri alustoilla ja lietsomaan vihakampanjoita somessa ja Flashbackissa. Yleensä hän viittasi kintaalla koko touhulle ja koetti elää mahdollisimman normaalisti, mutta nyt mittasuhteet olivat jotain aivan uutta.

”Olen ollut tavallista enemmän esillä viime aikoina. Peruutimme erään tapahtuman, jonka järjestäjäksi oli osoitautunut tunnettu tšekäläinen äärioikeistopoliitikko. Hän

meni Twitteriin uikuttamaan, mikä luultavasti laukaisi nämä tämänkertaiset jutut. Ja niin, en tiedä oletko lukenut, että olemme avaamassa uuden, suuren hotellin tänne Tukholmaan. Lux by Mälaren. Sinne on varta vasten pyritty palkkaamaan muualtatuilleita, mikä on saanut paljon julkisuutta.”

”Olen kuullut siitä. Mitä sinä toivot meiltä?”

”Yhtäältä haluan tietää, kuinka huolissaan tässä pitäisi olla, erityisesti työntekijöitteni puolesta. Toisaalta tarvitsen ihmistä, jonka kanssa puhua turvallisuusasioista muutenkin.” Responsibility oli kasvanut suureksi, oli korkea aika panna turvallisuuspuolikin kokonaisuudessaan reilaan. Jos hänen työntekijälleen tai kenelle tahansa, josta hän oli vastuussa – hotellivieraalle, äidille (selkäpiitä karmi) – tapahtuisi jotain, ei hän pystyisi elämään itsensä kanssa.

Tom pyyhkäisi iPadiaan. ”Olet näköjään käyttänyt toista turvafirmaa tähän asti. Miksi lähestyt nyt meitä?”

Tässä oli mies Samin mieleen. Tom kysyi asioista suoraan ja näytti todellakin tietävän, mitä teki. ”Haluan parasta, ja David Hammarin mukaan sinä olet sitä. Edellinen firma oli ihan hyvä.” Jos halusi kaksimetrisiä korstoja jotka eivät sulautuneet mihinkään ympäristöön.

”Minulla on parikin mahdollisesti sopivaa kaveria”, Tom sanoi. ”Me aloitamme aina tiedonkeruulla. Laajalla tiedonkeruulla. Sillä me olemme parhaita. Ja teemme taustatyöt huolellisesti.”

Tom Lexington katsoi häntä tiiviisti ja läpitukevasti. ”Mainitsen tämän siksi, että meidän selvityksessämme tulee ilmi kaikki. Sellainenkin, jonka sinä pitäisit ehkä mieluiten piilossa.”

”Ei hätää”, Sam sanoi. Kaivelkoon Tomin kaverit minkä jaksoivat.

”Siinä tapauksessa ehdotan seuraavaa”, Tom aloitti.

Sam nosti katseensa, jokin oli kiinnittänyt hänen huomionsa. Tietty liike ja tietyn värin pilkahdus neuvotteluhuoneen

ulkopuolella. Hänen huomionsa harhautui harvoin sivupoluille, mutta joihinkin asioihin hän reagoi aina, vuosien jälkeenkin.

Hän aavisti vaalean pään, juuri tietyn vaalean sävyiset hiukset, jollaisia hän ei ollut nähnyt kenelläkään muulla.

Kai hän oli kuvitellut taas. Sellaista kun sattui. Että hän luuli näkevänsä. Mutta aina se oli joku muu.

Paitsi nyt.

Ensimmäistä kertaa viiteentoista vuoteen Sam ei kuvitellut. Oli se. Hän oli täällä.

Sam jähmettyi tuolissaan. Tom Lexingtonin matala ääni katosi. Sam tuijotti silmää räpäyttämättä, ja muistot hyökyivät mieleen. Hysterinen itku. Syytökset, ja se käsittämätön petturuus. Siitä hän ei ollut koskaan toipunut. Vieläkin hän näki poliisiautojen valot kevätyössä, tunsu suussa teinihumalan maun. Eli uudestaan pilkalliset katseet ja tunteet, joita oli päättänyt olla koskaan enää tuntematta.

”Sam?”

Tomin ääni kuului kuin pitkän tunnelin päästä. Samin ohimoissa jyskytti ja pulssi jymisi korvissa. Hän pakottautui vetämään henkeä. Tyynnytti itsensä. Hetken hän oli elänyt sitä yötä uudestaan. Kuullut melkein huudot korvissaan.

Hän viittasi neuvotteluhuoneen ikkunaan. ”Onko hän täällä töissä?” hän kysyi niin neutraalisti kuin pystyi.

Tom oli seurannut hänen katsettaan. ”Hän on oikea käteni.” Tomin ääni oli rento, mutta Sam kuuli siinä kysymyksen.

Hän selvitti kurkkuaan ja katsoi Tomia pintapuolisen tyyneksi. ”Niinkö?” Kuulosti epätodennäköiseltä. Dessie Dickson. Turvafirmassa. Toimistotehtävissäkö?

”Hän on parhaita operaattoreitani”, Tom sanoi.

Sam tuijotti Tomia kuin tämä olisi ilmoittanut hypäävänsä kohta ikkunasta pikku lentolenkille. Henkilöstöhallinnossa tai lakiosastolla Sam olisi voinut uskoa Dessien työskentelevän. Mutta että kentällä? Hänen sydämensä jyskytti kuin täysillä

porhaltava höyryveturi. Tämä oli kohtalo. Täytyi olla. Mutta mitä tämä merkitsi?

”Tekeekö hän sitä mistä puhuttiin? Taustatutkimusta?”

”Ilman muuta, mutta...”

”Voinko saada hänet?” Sam sanoi yhtään miettimättä. Jos hän olisi pysähtynyt miettimään, ei hän tietenkään olisi pyytänyt Dessietä. Jos hän olisi pysähtynyt miettimään, hän olisi noussut ja kävellyt ulos. Ei pyytänyt avukseen naista, joka oli tuhonnut hänen nuoruutensa. Mutta sanat olivat karanneet suusta.

”En oikein tiedä...”

Sam tarkasteli isokokoista turvafirman johtajaa, luki häntä pikaisesti ja näki, mistä narusta vetää. ”Eikö hän ole hyvä?”

Tomin kasvoissa nytkähti kuin Sam olisi läimäyttänyt.

”Kaikki minun työntekijäni ovat hyviä”, hän töksäytti.

”Mutta?”

”Hän on erittäin hyvä.”

Tietysti. Sam katsoi uudestaan vaaleaa päätä. Dessie oli aina ollut hyvä kaikessa, mihin vain ryhtyi. Koulussa. Urheilussa. Sydänten raatelussa. ”Siinä tapauksessa haluan hänet.” Nyt hän oli varma. Hän halusi Dessien käymään läpi hänen yhtiötään, tekemään hänelle töitä, näkemään, mitä hän oli saanut aikaan. Niin että hän vihdoinkin saisi... saisi mitä? Ei hän tiennyt. Asiat päätökseen? Hyvityksen?

”Oletko varma?” Tom kysyi.

Oi kyllä, Sam ajatteli. Vuoreнварma. Mutta hän tyytyi nyökkäämään, tiesi äänensä pettävän, jos avaisi suunsa.

Dessie. Että hän oli törmännyt Dessieen. Täällä. Hitto millaista kohtalon ivaa.

”Kyllä, olen varma”, hän sanoi lopulta harkitun rennosti. ”Ottaisin mielelläni hänet.”

Kyllä, hän ajatteli uudestaan ja uudestaan. Hän istui hiljaa kuin vuori ja pakotti tunteensa kuriin.

Kyllä!

E! Dessie Dickson painoi kiireesti päänsä koneensa näyttön suojiin ja koetti esittää välinpitämätöntä. Mutta hän tiesi nähneensä oikein. Hän tunsi tuon tummatukkaisen, isokokoisen miehen, joka tuijotti häntä neukkarista.

Oli se.

Dessie pysytteli kyyryssä koneen takana, mitä muutakaan hän olisi voinut.

Se oli alkanut jonkinlaisena polttelun tunteena otsassa. Melkein kuin lasertähtäin. Kaikki vaistot ja refleksit, jotka olivat pitäneet hänet hengissä maailman vaarallisimmissa paikoissa, olivat hälyttäneet, käskeneet pakenemaan välittömästi. Tottelitko, Dessie kysyi itseltään kitkerään sävyyn pelkurimaisesti kyyristellessään. No et. Hänhän oli toimistolla, ja toimistolla oli turvallista. Joten hän oli sivuuttanut vaarasignaalin ja kohottanut sen sijaan katseensa ihmetellen, mikä mahtoi olla hätänä. Ja siellä.

Sam Amini.

Kuin aave menneisyydestä.

Kai se olisi pitänyt aavistaa, että juuri tämä päivä menisi päin helvettiä. Jotkut päivät olivat sellaisia. Viime aikoina sellaisia päiviä oli ollut yhä enemmän. Huonoja päiviä. Huonoja öitä. Kun muistot ja salaisuudet uhkaavat vyöryä pintaan. Sisäiset suojaukset romahtaa. Kun teoistaan saattaa joutua tilille.

Oikeastaan kaikki oli alkanut jo eilen. Töissä oli ollut pitkä ja paperintäyteinen päivä kokouksia ja ongelmanratkaisua, ja sen jälkeen Dessie oli kiirehtinyt ensimmäisille Tinder-treffilleen ikuisuuksiin. Erään tietokirjailijan kanssa. Mies haamukirjoitti julkisten elämäkertoja, ja he olivat chattaillut kaksi päivää. Dessie oli päättänyt tavata, ihan rentoutumismielessä, ja ehkä seksimielessäkin vähän, ajaakseen pois edes pienen osan sitä pimeyttä ja ahdistusta, jota vastaan hän oli *sen* jälkeen taistellut. Näin hän oli ainakin kaavaillut. Mukava muukalainen Tinderistä. Mikä voisi mennä pieleen?

Chatissa mies oli vaikuttanut tolkulliselta. Harrasti IPA-oluita, hölkkäämistä ja matkustelua. Tavallinen mies. Hauskakin. Mitä muuta Dessie edes kaipasi. He olivat tavanneet kungsholmenilaisessa hipsteripubissa ja ottaneet parit, mutta kun Dessie oli jo melkein päättänyt lähteä miehen mukaan, tämä oli jostain verkkouutisesta puhuttaessa päästänyt suustaan ”Miten niin *Black Lives Matter*? Kai nyt kaikkien elämät ovat yhtä tärkeitä.”

Dessie oli jähmettynyt mutta ajatellut, että seuralainen saattoi olla vain pihalla.

”Totta. Mutta jos sanot niin, et sinä oikeastaan sitä tarkoita”, hän oli huomauttanut.

”Minulla on oikeus mielipiteisiini”, mies oli sanonut sie-
raimet narkästyksestä levällään.

Dessie oli pinnistellyt pysyäkseen kohteliaana ja pedagogisena. ”Ilman muuta, mutta kun tuo ei oikeastaan mielipide vaan arvotus, ja sellaisena harvinaisen huono.”

”*Black Lives Matter* on käännteistä rasismia. Eikö valkoihoisia saa enää puolustaa?” Sanat olivat kuulostaneet defenssireaktiolta, ja häpeäkseen Dessien oli tunnustettava, että sekunnin murto-osan ajan hän oli vielä epäröinyt. Hänen teki mieli seksiä, hän halusi hukuttaa ajatuksensa edes hetkeksi, tuntea itsensä normaaliksi nuoreksi naiseksi ilman traumoja ja väkivaltaisia salaisuuksia. Mutta ei se onnistunut. Tyyppi oli ääliö,

minkä hän oli myös tehnyt tietäväksi ääntään säästelemättä, ja lopulta hän oli marssinut tiehensä miehen kailottaessa perään, kuinka mitään ei saanut enää sanoa. Dessie oli päässyt kotiin myöhään, sillä hän asui Gāshagassa, Lidingön kauimmaisella laidalla, eikä hän ollut halunnut ottaa taksia vaan hytkyttänyt kotiin ensin metrolla, sitten Lidingön junalla, pitkälle yli puolen yön. Hän oli nukkunut huonosti, kuten joka yö sitten... sitten *sen* tapahtuman, viimevuotisen kauhean tapahtuman, joka oli vaikuttanut häneen paljon väkevämmin kuin hän aluksi oli aavistanut. Eikä ihme. Henkiä kun oli lähtenyt.

Aamulla hän oli noussut varhain, juossut kuuden kilometrin rantalenkin, tehnyt punnerrukset olohuoneessaan ja käynyt sitten pikaisessa suihkussa niin että istui lopulta tässä työpisteessään, jälkihiessä ja nuutuneena. Lisäksi hiukset olivat vihoitelleet vaikka niitä väänsi ja föönasi kuinka, ja nyt sitten Sam Amini ilmestyy paikalle. Kuin mikäkin teräväsilmäinen, leveäharteinen ja kammottava haamu Dessien menneisyydestä. Että sen täytyikin olla Sam, joka kaikista mahdollisista ihmisistä ilmestyi tähän ja tänne. Sam, ensimmäinen mies, jota hän oli koskaan rakastanut. Sam, joka oli murskannut hänet tavalla, josta toipuminen oli vienyt vuosia.

Dessie suoristi selkensä ja nyki valkoista paitapuseroa. Hän oli sentään turvallisuusasiantuntija, hän muistutti itseään. Ei enää mikään hauras ja kokematon yhdeksäntoistavuotias, jonka sydän oli alaston ja suojaa vailla. Hänet oli koulutettu taistelemaan, ampumaan, puolustamaan itseään. Hän oli selvinnyt hengissä itsemurhapommittajista Afganistanissa, tarkka-ampujista Somaliassa ja testosteronihuuruisista häiriköistä kotimaassa. Hän ei pelännyt Samia eikä niitä tunteita, joita Sam oli hänessä joskus herättänyt. Hän ei pelännyt, eikä hän tuntenut mitään. Ei yhtään mitään. Omasta päätöksestään hän vain kyyhötti tässä tietokoneen takana.

”Desirée?”

Dessie nosti katseensa ruudusta. Tom oli ilmestynyt hänen viereensä ääntä päästämättä.

”Jes boss?” Dessie yritti vaikuttaa virkeältä. Hän piti Tomista valtavasti, Tom oli mahtava työnantaja, ja hän oli Tomin oikea käsi, kruununperillinen ja *second in command*. Korkeimmalla hänen henkilökohtaisessa tärkeysjärjestyksessään oli olla Tomin osoittaman luottamuksen arvoinen. Sellainen Tom oli, hänen vuokseen halusi tehdä parhaansa. Niin kuin Dessiekin alkaisi ihan kohta tehdä. Elää Tomin odotusten mukaisesti. Hän työstäisi viimekesäiset pahat asiat. Käsittelee ahdistuksensa, muistonsa ja painajaisensa. Lisäksi täytyi tietysti varmistaa, ettei tapahtuneella olisi jälkiseurauksia, ei hänelle eikä kenellekään hänen rakkaistaan. Hän veti syvään henkeä. Sitten kun se kaikki olisi tehty, sitten hän olisi taas teräkunnossa, oma luotettava itsensä. Eikä hän tekisi enää katastrofaalisia virheitä. Ei koskaan enää, hän vannoi sisimmässään.

”Joutaisitko?” Tom kysyi.

Tom katsoi häntä tutkivasti, kuin tietäen hänen kantavan synkkiä salaisuuksia ja koettaen selvittää, mitä ne olivat. Tom oli kysynyt useaan otteeseen, miten hänellä meni, ja aina hän oli vakuuttanut voivansa mainiosti. Tom ei vain tuntunut vakuuttuvan, ja tässä sitä oltiin – toinen toistaan tarkkaillen.

Dessie koetti laistaa. ”Se analyysi on tässä kesken...”

Tom keskeytti. ”Minulla on uusi asiakas, ja haluan että tulet tervehtimään. Hän kysyy sinua.”

Ei epäilystäkään, ketä Tom tarkoitti. Hän ja Sam olivat istuneet neuvotteluhuoneessa varmaan tunnin. Kaksi totista tummatukkaista miestä rypyt kulmakarvojen välissä, kehonkielestä päätellen kumpikin varuillaan, ja lopulta Tom oli noussut ja suunnannut häntä kohti.

”Mutta kun...” Dessie yritti ja viittasi epämääräisesti kohti konettaan.

”Tule”, Tom sanoi ja kääntyi kannoillaan.

Tom oli entinen eliittisotilas, entinen puolustusvoimien

kapteeni, ja Dessie totteli refleksinomaisesti.

Vastahakoisesti hän seurasi Tomia pannen samalla merkille sävyllisistä ikkunoista avautuvan näkymän, kimaltavan veden, Tukholman kaupungin eri osat. He kävelivät avaran maisemakonttorin halki, missä työkaverit keskustelivat suurista ja pienistä operaatioista useassa erillisessä istumaryhmässä.

Lodestar kasvoi vuosi vuodelta. Yhtiö oli täynnä osaavaa henkilökuntaa. Toimistossa oli paikalla parisenkymmentä henkilöä, mutta suurin osa työntekijöistä toimi kentällä, joko Ruotsissa tai maailmalla. Lodestarin henkilöstöä voi hyvin sanoa eliitin parhaimmistoksi. He olivat miehiä – ja muutama nainenkin – jotka kirjaimellisesti voi lähettää minne tahansa ratkaisemaan millaista ongelmaa tahansa. Jos Dessie halusi pärjätä kilpailussa, hänen oli korkea aika ryhtyä toimimaan siten kuin häneltä odotettiin. Hän vilkaisu Bashiria ja Isakia, juuri Syyriasta palanneita kollegoita, jotka olivat käyneet vapauttamassa siepatun lääkärin. Johanna Skott pyyhkäisi ohi kahvia hakemaan. Vastaanotossa työskentelyn ohella Johanna oli heidän parhaita panttivankineuvottelijoitaan. Mestarillinen taustaan sulautuja, joka ei koskaan tehnyt numeroa itsestään mutta oli yksi arvokkaimpia työntekijöitä.

Tiesiköhän kukaan työkavereista, mitä hän oli tehnyt viime kesänä? Ei tietenkään, kuinka se olisi mahdollistakaan? Ei kai kenellekään tulisi edes mieleen, että hän, Dessie, olisi tehnyt sellaista. Tom käytti jokaisessa aamupalaverissa hyväkseen tilaisuuden saarnata laista ja järjestyksestä, moraalista ja nuhteettomuudesta. ”Kukaan ei ole lain yläpuolella”, hänellä oli tapana muistuttaa. Se oli Lodestarin johtotähti. ”Turvasektori on luopin alla. Lodestarista ei kukaan saa löytää mitään huomautettavaa”, hän oli sanonut viimeksi viime viikolla ja irtisanonut erään työntekijän, joka oli sekaantunut laittomaan asekauppaan. Sitä edellisellä viikolla potkut oli saanut yksi heidän henkivartijoistaan, joka oli mennyt asiakkaan kanssa sänkyyn. Tomilla otti aina lujille huomata, ettei ihmisiin

voinut luottaa. Hän oli yksi moraalisimpia ihmisiä, joita Dessie tunsu. Kahden lapsen ohella, joita hän rakasti yli kaiken, oli Lodestarin hyvä maine, tahraton nimi, hänen kolmas silmäteränsä. Sen tiesivät kaikki.

”Onko kaikki hyvin?” Tom kysyi ja loi häneen taas läpätunkevan katseen. Nyt piti ryhdistäytyä, Dessie tiesi. Nykyään Tom tarkasteli häntä noin tutkivasti vähän liian usein. ”Ilman muuta”, hän valehteli. Tuntui pahalta pitää salaisuuksia Tomilta. Mutta näin oli paras. Sekä Tomille että firmalle oli parempi, kun Tom ei tiennyt.

”Huippua. Tämä on Sam Amini”, Tom sanoi.

Ikään kuin Dessie ei tietäisi erinomaisesti, kuka hänen edessään oli. Hän pakottautui katsomaan tuttuihin silmiin, näkemään jyrkät piirteet.

Muistot vyöryivät mieleen kuin myrskytulva. Haudatut tunteet. Karkotetut ajatukset. Järjetöntä. Hänhän oli nyt aikuinen. He olivat olleet teini-ikäisiä, kai sen ajan pitäisi olla jo takana. Unohduksiin haudattuna.

Sam katsoi häntä. Samia oli mahdoton tulkita, ja Dessie sentään oli kehonkielen asiantuntija. Dessie katsoi takaisin, kymmenesosan sekuntia tai monta minuuttia, hänen ajantajunsa oli tiessään. Vuodet olivat jättäneet jälkensä Samin kasvoille, tehneet hänestä aikuisen mutta myös terävemmän ja tinkimättömämmän oloisen. Silti kasvot olivat niin tutut, että Dessien sydän sekosi rytmissään kuin alleviivataksaan heidän jälleennäkemisensä merkitystä. Tämä oli se mies, joka hänen sisällään liikkueksaan oli kuiskannut heidän olevan yhtä nyt ja aina, sanonut rakastavansa, sanonut, että he kuuluivat toisilleen. Ja sitten hylännyt hänet kaikin tavoin. Fyysisesti, henkisesti ja sielullisesti. Sellaista tuskaa ei Dessie ollut tiennyt olevan olemassakaan. Jonkin aikaa hän oli uskonut kuolevansa ja melkein toivonut sitä, vapautuksena siitä kivusta. Teini-ihastumiseksi toiset olivat sitä sanoneet. ”Hyvä että pääsit hänestä”, äiti oli sanonut. ”Se menee ohi”, olivat sanoneet

kaikki. Kuten oli mennytkin. Niin hän oli ainakin tähän asti uskonut.

Dessie pakotti kätensä irti tuolinselästä ja työnsi ne vaaleanharmaiden suorien housujen taskuihin. Sam ei tehnyt elettäkään kätelläkseen, joten hänkään ei tarjonnut kättä. Ehkä Sam ei tunnistanutkaan häntä. Olihan siitä jo monta vuotta, siitä kammottavasta viikonlopusta, kun Dessien elämä oli mennyt sirpaleiksi. Ja olihan hän muuttunut itsekin. Ei hän ollut enää sama yhdeksäntoistavuotias kuin silloin, nuori, naiivi ja tietämätön. Hän oli rakentanut itsensä huolellisesti uudestaan, hänestä oli tullut vahva. Itsevarma. Riippumaton. Sydämensä ympärille hän oli muurannut tukevan suojauksen. Torjuvan kuin linnoitus.

”Ja tämä on Desirée Dickson. Kuten sanoin, yksi Lodestarin parhaita kenttätöntekijöitä”, Tom sanoi

Samin silmät välkähtivät. Pikkuinen pilkahdus, joka olisi hyvin voinut olla lampunvalon heijastuskin. Mutta Dessie tiesi heti. Kyllä Sam hänet muisti. Tiesi täsmälleen, kuka hän oli ja miksi hän oli tässä.

Kaikenlaiset vihan tunteet olivat kitkeytyneet Dessien mielestä sotilaskoulutuksessa, kovien ja vaativien vuosien mittaan, joista selvisivät vain kaikkein sitkeimmät. Hyväksi kenttätöntekijäksi ei tultu vihan voimalla. Viha oli epäolennainen tunne. Hän koulutti Lodestarin henkilökuntaa hillitsemään impulsinsa, pysymään rauhallisena paineen alla, ja samanlainen hän oli itsekin. Hillitty ja analyttinen. Nyt hänen luonteenomainen selväpäisyytensä tuntui kuitenkin olevan tiessään. Kuinka Sam kehtasi tulla tänne ja vaatia tavata häntä? Niin kuin ei olisi menettänyt sitä oikeutta viisitoista vuotta sitten.

Dessie antoi katseensa imeä yhtä aikaa tuttuja ja vieraita kasvonpiirteitä. Hän hengitti miehen uutta tuoksua. Ennen Sam oli tuoksunut saippualta ja pesuaineelta, nyt hänen kalliissa partavedessään tuoksuiivat santelipuu ja terva. Ennen Sam oli pukeutunut virttyneisiin T-paitoihin ja farkkuihin,

nyt hänellä oli hiilenmusta joustinneuleinen paita, jonka päntiessä oli pieniä nappeja, kädessä kultakello ja jalassa mustat reisitaskuhousut. *Smart casual*. Ja Dessie taisteli muistoja vastaan ja koetti käsitellä omien tunteidensa voimaa. Aikanaan hän oli rakastanut Samia niin että oli valmis noutamaan tälle kuun ja auringon taivaalta. Rakastunut ja tyhmä hän oli ollut, varma siitä, että he olisivat yhdessä elämänsä loppuun asti.

Nyt oli toisin.

»Panoksena sydän kuvaa vahvoja naisia, jotka tekevät oman elämänsä valinnat itse.»

– **Dala-Demokraten**

NUORINA HE olivat järjettömän rakastuneita, kunnes kaikki särkyi hetkessä. Viisitoista vuotta myöhemmin Dessie on arvostettu turvallisuus-asiantuntija, ja takanaan hänellä on rankka ura eliittisotilaana eri puolilla maailmaa. Kova ulkokuori suojaa sodassa ja rakkaudessa, mutta sisimmässään hän käy jatkuvaa kamppailua.

Vuosien ajan Sam tunsu katkeruutta Dessien petoksesta. Mutta hillittömien nuoruusvuosien jälkeen lähiökundi on raivannut tiensä menestyneen hotelli-imperiumin vahvaksi johtajaksi.

Kun Sam alkaa saada tappouhkauksia ja tarvitsee henkivartijan, ottaa kohtalo ohjat. Yksi katse kertoo kaiken – vaan riittääkö heillä rohkeutta laittaa myös sydämet peliin?

»Hyvänmielenromaani erinomaisista aineksista: osallistuvaa, tarkkanäköistä nyky-Ruotsin kuvausta ja kuuman romanttisia kohtauksia. Terävää sanailua, ihmissuhdesotkuja ja melkoisen dramaattinen päätös – kerta kaikkiaan viihdyttävää.»

– **Expressen**

	
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-45460-2